

AGÈNCIA FAMÍLIA FELIÇ

◀ TRIA EL PARE I LA MARE IDEALS! ▶

DAVID BADDIEL

Estrella Polar

DAVID BADDIEL

Il·lustrat per Jim Field

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Publicat per primera vegada en anglès per Harper Collins Ltd.
amb el títol: *The Parent Agency*

© del text: David Baddiel, 2014

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Jim Field, 2014

© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellaporlar.cat

Primera edició: juny del 2017

Fotocomposició: Infllibres, S. L.

ISBN: 978-84-9137-294-3

Dipòsit legal: B 10346-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

A en Barry Bennett no li agradava gens dir-se Barry. Era un nom lamentable per a un noi de nou anys (gairebé deu) modern. Tots els seus amics es deien coses com ara Jake, Lukas o Taj.

De fet, no es deien coses així. Es deien exactament així. En Jake era el seu millor amic. En Lukas era el seu segon millor amic i en Taj, el tercer. Tot i que de vegades aquest ordre canviava i en Taj passava a ser el primer. Però fos com fos, cap d'ells es deia res semblant a Barry. I en Barry ni tan sols coneixia, per exemple, ningú que es digués Brian. Ni Colin. Ni Derek. Ni cap altre nom que no haguessin posat a cap nen des del 1953.

Dir-se Barry era només una cosa (tot i que estava força amunt a la llista) de les moltes de les quals en Barry culpava els seus pares (la Susan i en Geoff: imagina't...).

De fet, aquí tens la llista que en Barry amagava a sota el coixí del llit (un llit que, per cert, no tenia a sobre el fantàstic edredó del Messi que en Lukas sí que tenia):

COSES QUE SÓN CULPA DELS PARES

1. Ser avorrits.
2. Haver-me posat Barry (ho veus? Ja t'he dit que gairebé estava a dalt de tot de la llista).
3. Estar sempre cansats.
4. No deixar-me jugar a videojocs.
5. No comprar-me videojocs. Ni cap edredó del Messi.
6. Ser SÚPER, SÚPER, SUPERESTRICTES. Exemples: fer-me anar a dormir a dos quarts de nou del vespre quan tots els meus amics es queden fins a M0000LT més tard; no deixar-me menjar gominols àcides, per si em provoquen mal de panxa, i dir: «Això és una paraulota», quan l'únic que he fet és dir CUL, que ni tan sols és ben bé una paraulota.

7. Tractar sempre molt millor les meves germanes bessones GB que a mi, només perquè elles són un parell de santetes repel·lents.
8. No ser famosos, ni atractius, ni tenir gens d'estil, ni fer res guai, ni cap de les coses que són, tenen i fan els adults de les revistes que llegeix la mare. (Després d'haver escrit això, en Barry es va adonar que s'assemblava una mica al número 1, però ja havia començat la llista quan va arribar a aquest punt i l'havia escrit amb boli, no amb llapis, i no volia ratllar-la i haver de tornar a començar.)
9. Ser pobres. (Aquí, en Barry es va sentir malament, perquè més o menys sabia que no era culpa dels seus pares. El pare treballava a IKEA, controlant els mobles embalats en paquets plans que anaven al magatzem o alguna cosa així, i la seva mare feia d'assistent de mestre en una escola. Sabia que tot plegat volia dir que no cobraven gaire. Però va pensar que si tinguessin més calés, segurament uns quants punts de l'1 al 8 —tret d'haver-li posat Barry— no serien pertinents.)
10. NO FER MAI QUE EL MEU ANIVERSARI SIGUI SUPERESPECIAL.

Això era el més greu de tot. Tots els seus amics havien celebrat la festa dels deu anys feia poc i totes havien sigut increïbles. En Jake l'havia fet als karts. En Lukas, a la bolera. I a en Taj, li havien llogat una limusina i els van portar a tots al cine a veure l'última pel·li d'en James Bond!

A en Barry li encantava en James Bond. En part, per això odiava dir-se Barry, perquè sabia que a en James Bond no li haurien posat mai aquest nom. És a dir, li quedava clar que en James Bond es deia James, això ningú no ho qüestionava, però si no s'hagués dit James, segurament s'hauria dit John o Michael o David. En Jake comentava sovint que potser s'hauria dit Jake. Ara que, per aquí, en Barry no hi passava, tot i que en el fons sabia que potser en Jake tenia raó, perquè Jake s'assemblava força a James.

De vegades, en Jake aixecava una cella (cosa que a en Barry, per molt que ho intentava, no li sortia ni de broma; se li aixecaven totes dues alhora) i deia: «Em dic Bond, Jake Bond».

En Barry estava d'acord, tot i que no ho reconeixia, que sonava més o menys bé. Molt millor que: «Em dic Bond, Barry Bond».

En Jake (i la seva cella) eren a casa d'en Barry aquell diumenge, sis dies abans del seu aniversari, quan en Barry es va empipar amb els seus pares.

Els tres millors amics d'en Barry s'estaven a la porta escoltant com en Geoff Bennet deia «no, em sap greu», frase que en Barry va pensar, i no per primer cop, que el seu pare repetia molt sovint.

En Jake portava una pilota Nike de la Premier League; en Lukas, unes Converse negres, i en Taj, una samarreta del Chelsea de la temporada, nova de trinca. Tot plegat va fer que en Barry, amb els texans marca «no t'hi fixis», la samarreta marca «no t'hi fixis» i les vambes marca «no t'hi fixis», se sentís una mica frustrat. Però no tant per no voler anar a jugar amb ells.

—Pare —va dir en Barry—, només serà mitja hora!

—No, em sap greu —va insistir el seu pare—. Ja saps que no et deixem anar al parc sense un adult...

En Barry va tornar a mirar el rostre sever del seu pare. Se'l veia cansat, tot i que no podia dir fins a quin punt, ja que darrerament en Geoff Bennet sempre feia pinta de cansat. Tenia uns quants cabells grisos. De fet, seria més exacte dir que tenia uns

quants cabells negres, perquè els que dominaven eren els grisos. Tot i ser cap de setmana, s'havia posat la samarreta groga d'IKEA, cosa que en Barry s'hauria estimat més que no hagués fet, sobretot davant dels seus amics. Al pare d'en Jake sempre l'havien vist amb un vestit elegant; al d'en Taj, amb una caçadora de pell, i al d'en Lukas, que de tant en tant tocava en una banda!, amb pantalons estrets i ulleres de sol (fins i tot quan no feia sol, en Barry s'hi havia fixat).

—Però... —va protestar en Barry assenyalant amb la mà els tres xavals que hi havia a la porta— a tots els meus amics els deixen!

—Bé, això és cosa dels seus pares, em temo.

En Barry es va tombar i va mirar els seus amics.

I en aquell moment, en Jake va aixecar una cella, cosa que li va donar una expressió que semblava voler dir clarament: «Vaja, estimat Barry... Em sap tan greu que t'hagin tocat aquests pares tan estúpids i estrictes (i cansats i mal vestits...)».

Però no ho va dir. Només va deixar anar:

—Em sap greu, Barry. —I va girar cua botant la pilota.

—Sí, a mi també em sap greu, Barry —va dir-li en Taj seguint en Jake.

—I a mi... —s'hi va afegir en Lukas, que per alguna raó va esperar fins a arribar al final del caminet d'entrada de cals Bennet per tombar-se i dir—: Barry.

I tot i que en Barry sabia que estava bé sentir pena per alguna gent, com ara els nens famèlics que sortien als trossos tristos de les notícies, va pensar que no li agradava gens ni mica fer pena als seus amics.